

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 2. listopadu 2017 **o odvolání obžalovaného I ■■■ H ■■■**, nar. ■■■■■, proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 11. května 2017, čj. 5 T 124/2016 – 1117, v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Radmily Svatoňové a soudkyň JUDr. Evy Holasové a JUDr. Kateřiny Hykešové **t a k t o** :

Podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu se napadený rozsudek **v celém rozsahu r u š í** .

Za podmínek § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

I ■■■ H ■■■,

nar. ■■■■■ v K ■■■, jednatel společnosti ■■■■■, bytem L ■■■, L ■■■■■, okres K ■■■, přechodně K ■■■ G ■■■■■, t.č. ve vazbě ve Věznici Praha - Ruzyně,

se uznává vinným, že

1/

v době nejméně od roku 2011 do dne 5. 1. 2016 v místě jejich společného bydliště, v L ■■■, okres K ■■■, ul. L ■■■ čp. ■■■ opakovaně psychicky a později i fyzicky týral svoji družku P ■■■ H ■■■■■ tak, že jí sprostě urážel, vyhrožoval, ponižoval ji i před její rodinou, přáteli, vyvolával bezdůvodné hádky, nepřiměřeně na ni žárlil, několikrát ji sledoval v zaměstnání, pokud nebyla na svém pracovišti, dožadoval se vysvětlení a sdělení, kde se nachází, požadoval po ní sex, ačkoli poškozená poté, co ji na jaře 2011 fyzicky napadl, nebyla s obžalovaným schopna sexuálního soužití, v roce 2013, v blíže nezjištěné době, jí ve spánku vložil do ruky blíže nezjištěnou zbraň, když se probudila, požadoval po ní, aby ho

zastřelila, dále ji v několika případech psychicky vydíral tím, že jí sděloval, že spáchá sebevraždu, v březnu 2015 poškozenou omámil blíže nezjištěnou látkou, kterou jí dal do pití, když poškozená po požití této látky upadla do stavu bezbrannosti a nemohla klást odpor, protože nemohla hýbat končetinami a ležela na zádech, v obývacím pokoji na sedací soupravě, obkročmo si na ni sedl, vsunul jí přirození do úst, poškozená se nemohla bránit, pak ji přetočil na bok, zvedl její levou nohu do výšky, z boku jí vsunul penis do přirození a vykonal na ní soulož, takto nemohoucně ležící poškozenou si vyfotil, následně jí foto ukázal uložené v mobilním telefonu a hrozil jí zveřejněním této foto na internetu, v říjnu 2015 ji v ložnici dal do pití blíže nezjištěnou látkou, v důsledku požití této látky se nemohla poškozená hýbat a klást odpor a poté na ní vykonal soulož, vzhledem k tomu, že poškozená nemohla dál snášet jednání obžalovaného, dne 5. 1. 2016 s ním ukončila soužití a obžalovaný se odstěhoval ze společného bydliště, přičemž obžalovaný poškozenou vulgárně slovně napadal v několika případech před jejich nezletilými dětmi A■■■■ a A■■■■ H■■■■, nar. ■■■■, které z tohoto důvodu jejich matka vykázala do jiné části domu, aby nebyly přítomny dalšímu jednání obžalovaného, a dlouhodobé, intenzivní a neustále se opakující popsané jednání obžalovaného zanechalo na poškozené P■■■■ H■■■■ následky spočívající v tom, že se nalézala v nepříznivém psychickém stavu a permanentním stresu, trpěla nespavostí, strachem a současně se cítila ponížená, utrpělo její sebevědomí, cítila pohanu, měla obavu z budoucnosti, o svou práci i rodinu, její stav se projevoval i v zaměstnání, kde jí opakovaně navrhovali, aby vyhledala odbornou pomoc, a některé projevy jejího chování vykazovaly znaky syndromu týrané osoby,

t e d y *jednak* týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a takový čin páchal po delší dobu

jednak jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a čin spáchal souloží,

2/

v přesně nezjištěný den v době měsíců ledna a února 2016 ve večerních hodinách v obci L■■■■, ul. L■■■■ čp. ■■■■, okres K■■■■, zavolal poškozené P■■■■ H■■■■, že s ní chce probrat okolnosti ukončení jejich vztahu, v garáži jí nalil víno, sám vypil pivo, poškozená se zhruba po hodině rozhodla z domu odejít pro své dcery, které jí hlídala kamarádka A■■■■ B■■■■, bytem L■■■■, ul. B■■■■ čp. ■■■■, protože už dál nechtěla obžalovaného poslouchat, obžalovaný ji zastavil před jejich domem, začal do ní strkat s tím, že takto jejich soužití nemůže skončit, pak jí začal vulgárně nadávat, poškozená se mu vysmekla a šla směrem k náměstí, obžalovaný poté nasedl do vozidla zn. Škoda Fabia, na náměstí ji dojel, vystoupil, začal na ni křičet a požadovat, aby si k němu přisedla do vozidla a mluvila s ním, když to odmítla, pevně ji chytl v oblasti předloktí za ruku tak silně, že jí způsobil podlitiny ruky, smýkal s ní a takto ji nutil, aby z místa neodcházela a poslouchala jeho sdělení ohledně jejich vztahu, poškozená se mu po chvíli držení vysmekla a utíkala přes náměstí, obžalovaný nasedl do vozidla, začal ji pronásledovat a najíždět na ni, poškozená se běžela ukrýt do hostince Sport, kam za ní obžalovaný po chvíli přišel, když se jí J■■■■ K■■■■, provozovatel restaurace zeptal, zda potřebuje pomoci, poškozená to odmítla s tím, že to zvládne sama, když vyšla před restauraci, obžalovaný ji opětovně začal slovně urážet, přitom ji chytl za ruku, aby nemohla odejít, poškozená se mu vysmekla a šla do bydliště A■■■■ B■■■■ vyzvednout nezletilé dcery, obžalovaný tam dojel ve vozidle, začal zvonit na zvonek u domu a slovně se dožadovat, aby poškozená z domu vyšla,

t e d y jiného násilím nutil, aby něco konal,

3/

v období od 7. 1. do 6. 5. 2016 v L██████████, ul. L██████████, okres K██████████, v místě bydliště poškozené P██████████ H██████████, dále v Kladně a v Praze, v místě zaměstnání poškozené P██████████ H██████████ a na dalších blíže nezjištěných místech, jí několikrát denně telefonoval a posílal SMS na její mobilní telefon číslo ██████████, v nichž ji urážel, dne 5. 5. 2016 v 14:43 hodin jí poslal SMS, ve které uváděl: „A RADA ZDARMA NA ZAVER! OPRAVDU VAZ SLOVA O NEJAKYCH BLAZNECH! TY AN NETUSIS, CO TI MUZE „BOUCHNOUT!“ POD ZADKEM! TIM POCHOPITELNE NEMAM NA MYSLI NEJAKOU TRASKAVINU“ a vzápětí upozorňoval, aby vážila slova, že by mohla mít takové problémy, které by již nerozdýchala, a v samotném závěru SMS jí sděluje, že může poděkovat svému bratříčkovi a víc ji v danou chvíli říkat nebude, že to za to nestojí, následně dne 6. 5. 2016 v 13:00 hodin jí poslal MMS, na které byl vyfocen dvůr jejího bydliště a opravovaná kanalizace, čímž u ní vzbudil obavu, že mohl neoprávněně vniknout na pozemek a pořídit tyto snímky, snímky jí poslal s dodatkem "měj se," tímto jednáním vzbudil obžalovaný u poškozené důvodnou obavu o svůj život a život a zdraví nezletilých dcer A██████████ a A██████████ H██████████,

t e d y jinému vyhrožoval jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to může vzbudit důvodnou obavu,

č í m ž s p á c h a l

ad 1/

zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst.1, 2 písm. d) tr. zákoníku
a
zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku,

ad 2/

přečin vydírání podle § 175 odst.1 tr. zákoníku,

ad 3/

přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku

a o d s u z u j e s e

za tyto trestné činy a sbíhající přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, za který byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 2T 175/2015,

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k **souhrnnému trestu odnětí svobody** v trvání **46 (čtyřiceti šesti) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu **zařazuje do věznice s ostrahou**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se mu ukládá **trest propadnutí věci**, a to pistole ČZ v.č. [REDAKCE] se dvěma zásobníky, čtyři kusy nábojů ráže 7,65 Browning a tlumiče hluku výstřelu.

Zároveň se ruší výrok o trestu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 2T 175/2015, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se mu ukládá **ochranné léčení** psychiatrické v ambulantní formě.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným **jednak v bodě 1/** zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst.1, 2 písm. d) tr. zákoníku a zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jichž se dopustil podle skutkových zjištění okresního soudu tím, že v době nejméně od roku 2011 do dne 5. 1. 2016 v místě jejich společného bydliště, v L [REDAKCE], okres K [REDAKCE], ul. L [REDAKCE] čp. [REDAKCE], opakovaně psychicky a později i fyzicky týral svoji družku P [REDAKCE] H [REDAKCE] tak, že ji sprostě urážel, vyhrožoval, ponižoval ji i před její rodinou, přáteli, vyvolával bezdůvodné hádky, nepřiměřeně na ni žárlil, několikrát ji sledoval v zaměstnání, pokud nebyla na svém pracovišti, dožadoval se vysvětlení a sdělení, kde se nachází, požadoval po ní sex, ačkoliv poškozená poté, co ji na jaře 2011 fyzicky napadl, nebyla s obžalovaným schopna sexuálního soužití, v roce 2013, v blíže nezjištěné době, jí ve spánku vložil do ruky blíže nezjištěnou zbraň, když se probudila, požadoval po ní, aby ho zastřelila, dále ji v několika případech psychicky vydíral tím, že jí sděloval, že spáchá sebevraždu, v březnu 2015 poškozenou omámil blíže nezjištěnou látkou, kterou jí zřejmě dal do pití, když poškozená po požití této látky upadla do stavu bezbrannosti a nemohla klást odpor, protože nemohla hýbat končetinami a ležela na zádech, v obývacím pokoji na sedací soupravě, obkročmo si na ni sedl, vsunul jí přirození do úst, poškozená se nemohla bránit, pak ji přetočil na bok, zvedl její levou nohu do výšky, z boku jí vsunul penis do přirození a vykonal na ní soulož, takto nemohoucně ležící poškozenou si vyfotil, následně jí foto ukázal uložené v mobilním telefonu a hrozil jí zveřejněním této foto na internetu, v říjnu 2015 jí v ložnici zřejmě dal do pití blíže nezjištěnou látkou, v důsledku požití této látky se nemohla poškozená hýbat a klást odpor a poté na ni vykonal soulož, vzhledem k tomu, že poškozená nemohla dál snášet jednání obžalovaného, dne 5. 1. 2016 s ním ukončila soužití a obžalovaný se odstěhoval ze společného bydliště, přičemž obžalovaný se takto hrubě k poškozené choval v několika případech před jejich nezletilými dětmi A [REDAKCE] a A [REDAKCE] H [REDAKCE], nar. [REDAKCE], dlouhodobé hrubé jednání obžalovaného zanechalo na poškozené P [REDAKCE] H [REDAKCE] psychické následky, zdravotní komplikace, jednání obžalovaného pociťuje jako těžké přikopání.

V bodě 2/ byl obžalovaný uznán přečiny vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se podle zjištění okresního soudu dopustil tím, že v přesně nezjištěný den v době měsíců ledna a února 2016 ve večerních hodinách v obci L [REDAKCE], ul. L [REDAKCE] čp. [REDAKCE], okres K [REDAKCE], zavolal poškozené P [REDAKCE] H [REDAKCE], že s ní

chce probrat okolnosti ukončení jejich vztahu, v garáži jí nalil víno, sám vypil pivo, poškozená se zhruba po hodině rozhodla z domu odejít pro své dcery, které jí hlídala kamarádka A ■■■ B ■■■, bytem L ■■■, ul. B ■■■ čp. ■■■, protože už dál nechtěla obžalovaného poslouchat, obžalovaný ji zastavil před jejich domem, začal do ní strkat s tím, že takto jejich soužití nemůže skončit, pak jí začal vulgárně nadávat, poškozená se mu vysmekla a šla směrem k náměstí, obžalovaný poté nasedl do vozidla zn. Škoda Fabia, na náměstí ji dojel, vystoupil, začal na ni křičet a požadovat, aby si k němu přisedla do vozidla, když to odmítla, pevně ji chytl v oblasti předloktí za ruku tak silně, že jí způsobil podlitiny ruky a takto ji nutil, aby z místa neodcházela a poslouchala jeho sdělení ohledně jejich vztahu, poškozená se mu po chvíli držení vysmekla a utíkala přes náměstí, obžalovaný nasedl do vozidla, začal ji pronásledovat, poškozená se běžela ukrýt do hostince Sport, kam za ní obžalovaný po chvíli přišel, když se jí J ■■■ K ■■■, provozovatel restaurace zeptal, zda potřebuje pomoci, poškozená to odmítla s tím, že to zvládne sama, když vyšla před restauraci, obžalovaný ji opětovně začal slovně urážet, přitom ji chytl za ruku, aby nemohla odejít, poškozená mu vysmekla se mu a šla do bydlíště A ■■■ B ■■■ vyzvednout nezletilé dcery, obžalovaný tam dojel ve vozidle, začal zvonit na zvonek u domu a slovně se dožadovat, aby poškozená z domu vyšla.

V bodě 3/ pak byl obžalovaný uznán vinným přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že v období od 7. 1. do 6. 5. 2016 v L ■■■, ul. L ■■■, okres K ■■■, v místě bydlíště poškozené P ■■■ H ■■■, dále v Kladně a v Praze, v místě zaměstnání poškozené P ■■■ H ■■■ a na dalších blíže nezjištěných místech, jí několikrát denně telefonoval a posílal SMS na její mobilní telefon č. ■■■, v níž ji urážel, dne 5. 5. 2016 v 14:43 hodin jí poslal SMS, ve které jí uváděl, aby vážila slova, že jí může něco "bouchnout pod zadkem", že by mohla mít problémy, které by nerozdýchala, dne 6. 5. 2016 v 13:00 hodin jí poslal MMS, na které byl vyfocen dvůr jejího bydlíště a opravovaná kanalizace, čímž u ní vzbudil obavu, že mohl neoprávněně vniknout na pozemek a pořídit tyto snímky, snímky jí poslal s dodatkem "měj se", tímto jednáním vzbudil obžalovaný u poškozené důvodnou obavu o svůj život a život a zdraví nezletilých dcer A ■■■ a A ■■■ H ■■■.

Za tyto trestné činy a sbíhající přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst.1 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 2T 175/2015, byl obžalovaný odsouzen podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 46 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci, a to pistole ČZ v.č. ■■■ se dvěma zásobníky, čtyři kusy nábojů ráže 7,65 Browning a tlumiče hluku výstřelu. Zrušen byl výrok o trestu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 2T 175/2015, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku mu bylo uloženo rovněž ochranné léčení psychiatrické v ambulantní formě.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce včasné odvolání, když to bylo posléze odůvodněno i jeho dalšími obhájci. Podané odvolání směřuje primárně proti výroku o vině. V odvolání, které bylo koncipováno obhájcem JUDr. Hynkem, je prvému soudu vytýkáno především nesprávné hodnocení provedených důkazů. Výrok o vině je konfrontován s jeho obhajobou, kdy v bodě 1/ se podle odvolatele jedná o výmysly jeho družky, která se mohla zachovat jiným v úvahu připadajícím relevantním způsobem, v případě ovlivnění léky se například nechat laboratorně vyšetřit. Svě obvinění považuje za hrubě nepodložené a nesouhlasí pak ani s tím, že by se současně měl jakkoli hrubě chovat k dětem, s nimiž má nadstandardní vztahy. Pokud jde o následky citované v bodě 1/, ty prokázány nebyly. Nebylo zjištěno, že by poškozená měla jakékoli psychické problémy či nějaké zdravotní komplikace. Ve vztahu k bodu 2/ je pravdivá pouze ta část, že se s družkou setkal, chtěl s ní projednat některé okolnosti. Ostatní tvrzení poškozené jsou však nepravdivá, lživá a smyšlená. Ve vztahu k bodu 3/, obžalovaný namítá, že z množství SMS zpráv a telefonických hovorů, nevyplývá ani náznak podezření, že by jeho snaha dovolat se své družce mohla být posouzena jako nadměrné obtěžování na úrovni psychického týrání. Pokud jde o konkrétně citovanou SMS, připomíná odvolatel, že v rámci své obhajoby její obsah relevantním a logickým způsobem vysvětlil. Tato SMS byla proti němu zneužita, neboť poškozená se nedůvodně obávala, že on získá děti do své péče. Pokud jde o MMS, vycházela poškozená z ničím dalším odůvodněných představ a z obav o svůj život a život svých dětí. Polemizuje pak hned s celou řadou tvrzení poškozené, a to opět ve smyslu své obhajoby, kterou uplatnil již v řízení před prvním soudem. Je-li paralelně trestně stíhán ve věci Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 2 T 175/2015, dosud odsouzen nebyl. Nesouhlasí pak se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, který hodnotí jeho osobu, konkrétně v části dotýkající se možného nadužívání alkoholu a benzodiazepinů. Ze znaleckého posudku nadto nevyplývá míra pravděpodobnosti, že se dopustil jednání, které je mu obžalobou kladeno za vinu. Závěry posudků ohledně duševního stavu poškozené pak považuje až za zmatečné, resp. ambivalentní. Odsuzující výrok je tak založen výlučně na tvrzení poškozené, potažmo jejich kamarádek a známých, které však získaly informace od ní. On sám vnímá soužití jako takové, kdy se jednotlivá období střídala, konfliktní situace řešili tak, jak je řešili. O rodinu se staral vzorně. K žádnému týrání nedošlo a nebylo rovněž zjištěno, že by v rámci své obhajoby tvrdil nepravdu. Z postupu soudu má pocit bezmoci, nespravedlnosti, nepochopení, a to i ve vztahu k vazebnímu řízení. Žádá, aby odvolací soud postup soudu I. stupně komplexně přezkoumal a věnoval pozornost jeho argumentaci. Navrhuje proto, aby napadený rozsudek zrušil a sám ho obžaloby zprostil, případně aby věc vrátil soudu I. stupně a současně rozhodl o jeho propuštění z vazby na svobodu.

V odůvodnění odvolání, které bylo koncipováno obhájci JUDr. Tomášem Průšou a JUDr. Naděždou Kratochvílovou, je především namítáno, že okresní soud rozhodoval na základě neúplného dokazování. Ve vztahu k incidentu, k němuž mělo dojít dne 12. 4. 2011, žádá, aby byla vyžádána lékařská zpráva, z níž by bylo možno zjistit, že na poškozené nebylo patrné žádné poranění. Fakta o fyzickém napadení poškozené, event. zdravotních či psychických následcích, přitom vyvrací zpráva PhDr. L. [REDACTED], kterou měli k dispozici znalci, kteří zkoumali její osobnost. Vyplývá z ní, že se řešily zcela jiné záležitosti než stav poškozené. Navrhuje proto i výslech PhDr. J. [REDACTED] L. [REDACTED]. Dále obžalovaný připomíná, že v rámci své obhajoby uvedl, že příčinou sporů bylo často nadužívání alkoholu ze strany poškozené, okresní soud však ani s tímto údajem nepracuje. V tomto ohledu odkazuje na výpovědi svědků T. [REDACTED] a Š. [REDACTED]. K tomu měl být vyslechnut podle jeho přesvědčení také

svědek K [redacted] T [redacted], jehož výslech navrhuje a k témuž by se mohla vyjádřit právě PhDr. L [redacted]. Nesouhlasí ani s tím, že poškozenou měl týrat i tím, že vyhrožoval sebevraždou. Nesprávně tak bylo interpretováno jeho sdělení svědkyni, které navíc avizoval i dalším osobám. V jeho případě se totiž jednalo o tzv. demonstrativní sebevraždu, kdy chtěl přilákat pozornost okolí ke své zoufalé situaci. Navrhuje v tomto ohledu doplňující výslech znalců MUDr. Tichého a PhDr. Jiřího Klose. Argumentuje dále obsahem SMS, které přeposílal svědkyni T [redacted] a v tomto ohledu i její výpovědi. Navrhuje proto, aby byl i důkaz uvedenými SMS proveden. Bylo-li argumentováno jeho manipulativností i s poukazem na čestná prohlášení, která založil, pak s tímto hodnocením nesouhlasí. Navíc již byl umístěn ve vazbě, a nemohl tedy na jednotlivé osoby působit. Závěry okresního soudu v tomto ohledu nejsou podloženy žádnými relevantními důkazy. Navrhuje proto výslech svědkyň S [redacted] H [redacted] a G [redacted] A [redacted], jakož i lékaře S [redacted]. Kromě toho, že již shora navrhoval výslech svědka K [redacted] T [redacted], navrhuje doplňující výslech svědkyně Z [redacted] T [redacted], a to k tvrzením, které souvisí s ovlivněním poškozené neznámou látkou.

Pokud jde o bod 2/, pak poukazuje na výpověď svědka K [redacted], který poškozenou popsal pouze jako udýchanou. Ve vztahu k jejímu psychickému stavu po události navrhuje doplnění znaleckého posudku a výslechu znalců MUDr. Žukova a PhDr. Ptáčka. Pokud poškozená uvedla, že v důsledku incidentu z 23. 1. 2016 ho požádala o zrušení jeho místa trvalého pobytu, pak připomíná, že rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu nabylo právní moci již dne 22. 1. 2016. Navrhuje proto doplnění dokazování příslušným rozhodnutím Městského úřadu v Libušíně. Pokud poškozená popisovala následné jednání s G [redacted] A [redacted], pak žádá také výslech této svědkyně. Pokud poškozená zmiňovala dopisy posílané jí a dětem, pak i těmi měl být proveden důkaz, jak navrhoval již v řízení před prvním soudem. Byl-li proveden také důkaz lékařskou zprávou MUDr. Ch [redacted], psychiatra, zpracovanou v době jeho zadržení, pak by měla být pravost této zprávy rovněž ověřena, neboť on jmenovanou lékařku nikdy neviděl. Navrhuje proto její výslech a předložení záznamu o jeho údajném převozu z cely předběžného zadržení. Dále bylo navrhováno, aby byl proveden důkaz odposlechy ve věci Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 2 T 175/2015, v nichž by měly být zaznamenány i rozhovory s poškozenou. Ve veřejném zasedání o odvolání v tomto ohledu navrhoval i doplnění dokazování výslechem soudkyně JUDr. Kohoutkové, která tento důkaz ve zmíněném řízení prováděla. Dále žádal výslech svědkyně MUDr. A [redacted] a přehrání videozáznamů, kdy sděloval dcerám, že se s maminkou rozcházejí.

V odůvodnění odvolání z 8. 10. 2017, které bylo zpracováno oběma shora zmíněnými obhájci, jehož důvody přednesl ve veřejném zasedání obhájce JUDr. Průša, je uvedeno, že okresní soud obžalovaného uznal vinným v bodě 1/ výroku o vině, aniž by jeho jednání bylo spolehlivě prokázáno. Poukazuje na rozpory ve výpovědích poškozené a svědkyně K [redacted] o údajném fyzickém napadení v roce 2011, jemuž měla být svědkyně přítomna. Právě výpověď této svědkyně je podle odvolatele nekonzistentní a nevěrohodná. Nekorespondují ani časové souvislosti této výpovědi a je tedy očividné, že svědkyně buď viděla při napadení poškozené jiného muže, nebo lhala. Také důkazy dotýkající se napadení z dubna 2011 nesvědčí podle jeho názoru o jeho vině. Údajné psychické týrání rovněž nebylo prokázáno, a to hned v několika směrech, které popisuje. Výpovědi v tomto ohledu u poškozené i již jmenované svědkyně považuje za nevěrohodné a rozporné s výpovědi svědka Š [redacted], který o konfliktech nic nevěděl. V tomto ohledu rekapituluje i výpověď svědkyně T [redacted]. Tato

svědkyně a nakonec i svědek Š [redacted], který tvrdil, že mu ukazoval fotografii obnažené a podnapilé poškozené, naopak podporují jeho obhajobu, že právě její stavy po požití alkoholu byly hlavní příčinou konfliktů. Pokud o týrání měla svědčit i výpověď svědkyně P [redacted], ta sama ve své výpovědi uvedla, že poškozenou zná až od 2. poloviny roku 2015 a jeho viděla pouze jednou. Přesto věděla o předchozích událostech, a to právě od poškozené. Okresní soud však skutečnost, že se jedná pouze o nepřímého svědka, nikterak nezohlednil. Poslední svědkyní je pak A [redacted] B [redacted], také v tomto případě se ovšem spíše jedná o svědka nepřímého, neboť získala informace o jeho údajném jednání zprostředkovaně. Jestliže měl poškozenou týrat i tím, že jí dával do ruky zbraň, pak soud nepřipustně fabuluje v interpretaci jeho výpovědi, kdy sdělil, že si koupil na dovolené repliku zbraně, kterou mohl mít později buď u sebe, nebo ji půjčil nezletilému synovi manželů T [redacted]. Dezinterpretována byla i odpověď svědkyně T [redacted], která sdělila, že nic neví o tom, že by zbraň měla být u jejího syna, což okresní soud interpretuje tak, že tuto okolnost svědkyně jednoznačně vyloučila. To není pravda. Pokud byla v přípravném řízení prováděna rekognice zbraně v nepřítomnosti obhájce, pak se jedná o procesní pochybení. Navíc poškozená při rekognici zbraň nepoznala. Nesouhlasí pak ani s hodnocením, že znásoboval kontakt s poškozenou pod různými záminkami. V tomto ohledu poukazuje na výpověď svědkyně T [redacted] a svědka L [redacted] H [redacted] a současně odkazuje na SMS zprávy, které založil do spisu, které svědčí o přístupu poškozené ke vzájemné komunikaci. Nebylo prokázáno, že by po odstěhování sledoval dům poškozené. Nesprávně je dovozováno i to, že u poškozené byl zjištěn syndrom týrané osoby. Podle jeho mínění totiž ze znaleckých posudků vyplývá, že znalci nemohou zodpovědět otázku, zda poškozená byla skutečně týrána. Jeho jednání v tomto směru tedy nebylo dostatečně prokázáno. Obdobně je tomu i v případě poškozenou uváděných znásilnění. Obvinění je založeno pouze na výpovědi poškozené a dále na nepřímých důkazech, takto výpovědích svědkyň, kterým to měla poškozená sdělit. Ta však nevyhledala lékařské ošetření a její tvrzení nebylo objektivizováno. Pokud hovořila o dalším údajném znásilnění, pak se mělo jednat o situaci, kdy měla být ovlivněna nezjištěnou látkou u manželů T [redacted]. Také v tomto ohledu se vyskytují v její výpovědi rozpory, které svědčí o její nevěrohodnosti. Pokud znalcům uvedla, že jí nenapadlo, že by se měla nechat vyšetřit, v hlavním líčení uváděla něco jiného. Jestliže bylo argumentováno tím, že uvedené látky by již v krvi po víkendy nemohly být nalezeny, pak je obecně známo, že tomu tak není. Svědkyně K [redacted] a P [redacted], které pracují ve zdravotnictví, s tím musí být obeznámeny. Také v tomto ohledu okresní soud při rozhodování o vině pochybil.

V bodě 2/ neodpovídá popis skutku, a to i obsahu výpovědi svědka K [redacted]. Ani v tomto případě poškozená neuvedla, že by podstoupila lékařské ošetření. Svědkyně B [redacted] na ní nikdy modřiny neviděla. Dále obžalovaný hodnotí důkazní stav věci ze svého úhlu pohledu a dovozuje, že prokázáno bylo pouze to, že mezi nimi proběhl rozhovor či hádka. Poškozená odešla do restaurace, kde ji vyzvedl a pak následně odešla do bydliště jmenované svědkyně. Nelze konstruovat, že by použil násilí k tomu, aby ji k něčemu nutil. Uvedené jednání proto nevykazuje znaky obou prvním soudem uvedených přečinů.

V bodě 3/ pak byly důkazy, které údajně prokazují nebezpečné vyhrožování, opět nesprávně interpretovány. V tomto ohledu obžalovaný rozebírá jednotlivé části popisu skutku, včetně dovětku stěžejní SMS zprávy, který nebyl do výroku zahrnut. Cituje podrobně

z výpovědi poškozené, která souvisí se sporem mezi nimi ohledně provedení a financování rekonstrukce kanalizace v bydlíšti. Současně rekapituluje svou obhajobu dotýkající se uvedeného aspektu projednávané věci. Nesouhlasí pak ani s interpretací fotografií, které měly být tzv. poslední kapkou. Dále poukazuje na obsah SMS zpráv na čl. 25 – 65, které nebyly provedeny k důkazu. Také v kontextu s výpovědí poškozené je možno dovodit, jak mohla reálně smysl uvedené zprávy vnímat. V další části obsáhlého podání podrobně rozebírá ze svého úhlu pohledu rozpory a z nich vyplývající nevěrohodnost výpovědi svědkyně P. H., obsah výpovědi svědkyně T. a svědkyně K., jakož i svědka Š. a svědkyně P. Pokud jde o listinné důkazy, pak poukazuje na obsah zprávy intervenčního centra na čl. 96, která nepodporuje výpověď poškozené, dále výpisy SMS a MMS zpráv, která vydala poškozená, jakož i shora zmíněný soubor videonahrávek. Vyjadřuje se k již zmíněné věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 a opět v intencích své obhajoby uplatněné již v řízení před prvním soudem hodnotí znalecký posudek z oboru kybernetiky a výpočetní techniky ohledně vyhodnocení telekomunikačního provozu za příslušné období. Obdobně a v podstatě shodně jako shora se vyjadřuje i ke znaleckým posudkům dotýkajícím se duševního stavu, který znalci zjistili v jeho případě a i v případě poškozené, a to s přihlédnutím k nesprávné interpretaci posudku a v souvislosti s jednáním policistek v přípravném řízení. Týráním se podle jeho mínění v žádném případě neprokázalo. S prvním soudem pak nesouhlasí ani v právním posouzení věci, a to v případě znaku týráním, když odkazuje nejen na stávající judikaturu, ale také publikované články, které uvedené řeší, a dovozuje, že znaky týráním nebyly naplněny. Nebyly naplněny ani znaky přečinu v bodě 3/. Nebyl prokázán kauzální nexus dotýkající se následků jeho jednání na osobě poškozené. Také v tomto ohledu jsou opakovaně popisovány znalecké závěry. Psychické potíže poškozené tak mohly být způsobeny pouze soužitím s obžalovaným, častými hádkami a konflikty jiného druhu. Okresní soud proto měl v takovém případě postupovat v pochybnostech v jeho prospěch.

Krajský soud v Praze jako soud II. stupně přezkoumal z podnětu podaného odvolání v intencích § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a posoudil věc takto:

Zjištěno bylo především, že okresní soud se s předmětnou věcí z hlediska rozsahu dokazování, včetně obsáhlého výslechu jednotlivých svědků, snažil vypořádat, zákonným způsobem provedl celou řadu důkazů, které mohly k jejímu objasnění přispět, přičemž tyto sice poměrně stručně, ale současně zcela v souladu s logikou projednávané věci, hodnotil. Poté, co odvolací soud zopakoval či provedl nad rámec dokazování v řízení před prvním soudem řadu důkazů (jak bude dále uvedeno), nezbylo mu než konstatovat, že okresnímu soudu nelze ve vztahu ke skutkovým závěrům vyjádřeným ve výroku o vině (až na výhrady, které vedly odvolací soud k určitému upřesnění popisu jednotlivých skutků) vytýkat, že by při hodnocení důkazů postupoval v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, byť nepochybně mohl mnohem pečlivěji své závěry a způsob hodnocení důkazů popsat. Za dané situace (i poté, co bylo prováděno odvolacím soudem dokazování) však nebylo možno napadený rozsudek primárně označit za nepřezkoumatelný v takovém rozsahu, že by pouze tato skutečnost mohla vést nejen k jeho zrušení, ale především k vrácení věci okresnímu soudu, jak to alternativně požadoval odvolatel.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je totiž především zřejmé, že okresní soud *neměl důvod nevěřit výpovědi poškozené*, kterou zjevně považoval za věrohodnou, když tato výpověď měla nepochybně oporu primárně ve výpovědích hned několika svědkyň, a to M█████ K█████, A█████ B█████, Z█████ P█████ a sestry poškozené M█████ K█████. A ačkoli pouze M█████ K█████ byla přítomna fyzickému napadení poškozené obžalovaným a A█████ B█████, Z█████ P█████ a M█████ K█████ měly možnost sledovat pouze určité výseky dotýkající se především neustálého sledování poškozené, žárlení na ni a kontaktování ji v neuvěřitelném množství případů, jakož i případně jejího kontrolování v zaměstnání, okresní soud nemohl pominout, že svědkyně byly o chování obžalovaného průběžně ze strany poškozené v průběhu několika let informovány, mohly dobře pozorovat její psychický stav, změny v její fyziognomii i v chování oproti stavu v době před soužitím s obžalovaným, aby bylo možno vyloučit to, co snad naznačuje ve své obhajobě obžalovaný, a totiž, že svědkyně se vše dověděly pouze zprostředkovaně a poškozená neměla mluvit pravdu. V průběhu celé dlouhé doby poškozená s ohledem na charakter a ambivalence vztahu, neměla k takovému očerňování žádnou motivaci, informace poskytovala svědkyním zjevně v době, kdy k jednotlivým událostem došlo, či zpětně, avšak nikoli až v souvislosti s jejím oznámením na policii. Stěží si lze představit, že by mohla po dlouhou dobu vytvářet konstrukci, která do sebe nyní velice dobře a logicky zapadá, aby až po několika letech mohla uvedené proti obžalovanému použít. Již jen z tohoto úhlu pohledu jsou jeho námitky irelevantní, obzvláště v situaci, kdy současně obžalovaný prezentuje poškozenou jako emocionálně nevyváženou osobu, v podstatě kvartální alkoholičku. Také to nemá logiku a ostatně ani oporu v provedeném dokazování, včetně toho, k němuž přistoupil odvolací soud.

Je-li poukazováno na rozpory v jednotlivých výpovědích, a to i navzájem, pak právě to spíše – pokud by bylo možno o tom vůbec důsledně uvažovat, neboť některé výhrady, které zazněly v podaném odvolání, vytrhávají některá vyjádření z jejich kontextu – nasvědčuje tomu, že se nemohlo jednat o „spiknutí“ proti obžalovanému, který se staví do role oběti. To okresní soud zjevně zjistil zcela správně a současně mohl sám výpovědi jednotlivých osob vnímat a posuzovat jejich věrohodnost nejen s ohledem na fakta, která zazněla, ale i s ohledem na způsob jejich projevu a chování.

V neposlední řadě již jen s ohledem na popis jednotlivých skutků ve výroku o vině je zřejmé, že prvním soudem prokázané jednání obžalovaného vykazuje v podstatě totožnou linii, která přesně odpovídá tomu, jak byla jeho osobnost svědkyněmi vylíčena a dobře to zapadá i do charakteristiky jeho osoby znalci (znalec Kloze ve veřejném zasedání o odvolání stvrdil závěry písemně podaného posudku, který posoudil osobnost obžalovaného jako poruchově strukturovanou s rysy emoční instability, nezdrženlivosti a poruchovým přizpůsobením, s nevyváženou emocionalitou, labilní afektivitou v zátěži a také jako impulzivní s nízkým prahem frustrační tolerance, se sklonem ke zkratkovité reaktivitě v náročných situacích, v bližších interpersonálních vztazích s tendencemi egocentrického postoje a převahou k dominanci a sebeprosazení), včetně toho, že byl osobou, která kombinovala používání léků na duševní problémy s alkoholem (odvolací osud provedl důkaz i lékařkou zprávou MUDr. Ch█████, která však zjevně obžalovaného nevyšetřovala a vyjadřovala se pouze a toliko k jeho medikaci, přičemž je zcela nerozhodné, jaké údaje a kdy od koho získala - pokud již orgány činné v trestním řízení měly informace o tom, že obžalovaný má užívat antidepresiva a ta snad měl kombinovat s alkoholem, pak na to lékařská zpráva pouze reagovala). Tedy v tomto základu nemohl odvolací soud okresnímu soudu nic vytýkat.

Pouze způsob, jakým soud přistoupil ke konstruování odůvodnění rozsudku, by mohl vést do jisté míry k závěru, že by se snad mohlo jednat o skutkový stav, který není možno dobře kategorizovat, a to i z hlediska časového a z hlediska toho, o jaké jednání a v jaké době se mělo jednat, jaká byla jeho intenzita a případně i následky. Tento problém by pak mohl být významný pro posouzení věci ze všech stěžejních aspektů po stránce právní, neboť především v tomto ohledu okresní soud nabídl pouze některá, nikoli však komplexní, východiska. Stejně tak nezbylo než dát za pravdu odvolateli v námitce, která se dotýkala určité ambivalence závěrů znalců MUDr. Žukova a PhDr. Ptáčka, tj. znalců, kteří posuzovali osobnost poškozené. V neposlední řadě okresní soud podle názoru odvolacího soudu měl sám vyslechnout i znalce psychologa PhDr. Klose (v řízení před okresním soudem byl vyslechnut pouze znalec psychiatr MUDr. Tichý), neboť právě on měl v rámci své odbornosti posuzovat komplexně osobnost obžalovaného jako takovou. Ne zcela důsledný pak byl okresní soud při provádění listinných důkazů, včetně odůvodnění východisek, která v nich nalezl. Uvedené však mohl odvolací osud po provedeném dokazování, resp. po zopakování některých důkazů, napravit.

Proto zopakoval dokazování doplňujícím výslechem poškozené, vyslechl k otázce posouzení její osobnosti a stavu znalce Žukova a Ptáčka, nad rámec dokazování okresním soudem provedl výslech znalce Klose, který jako psycholog posuzoval osobnost obžalovaného a doplnil či zopakoval důkaz (jak bude dále uvedeno) některými listinami. Tento postup mu pak umožňoval, aby mohl sám některé okolnosti projednávaného případu hodnotit, když současně však zjistil, že až na výhrady spíše drobnějšího rázu, se musí se závěry okresního soudu ztotožnit.

Odvolací soud přistoupil především k doplňujícímu výslechu poškozené P. H., jehož smyslem bylo, aby popsala, v jaké době začala (a jaké konkrétně jednání obžalovaného) vnímat jako výrazně úporné. Zopakovala, že tomu tak bylo již v souvislosti s jejím nástupem do práce, když také upřesnila, kdy do práce nastoupila, jak konkrétně se obžalovaný choval, jak byla průběžně fyzicky napadána (cloumáním, držením za ruce atd.), a to ještě před prvním již intenzivním fyzickým atakem v roce 2011, který byl nahlášen na policii. Popsala, jak se k ní opakovaně obžalovaný choval, jak konkrétně a průběžně jí hrubě nadával, ponižoval ji, jak ji prezentoval před ostatními, z jakých důvodů vyvolával hádky, jak na ni činil nátlak kvůli intimnímu životu, opakovaně ji žárlivě sledoval, osočoval ji bezdůvodně z nevěry s různými muži, vyhrožoval ztrátou zaměstnání, že skončí na ulici, a pak také tím, že obdobně může ublížit například jejímu bratrovi apod., když své možnosti demonstroval i na tom, že jako bývalý příslušník policie má kontakty a poškozená je proti němu fakticky bezmocná. Všechny tyto skutečnosti P. H. jako řádně poučená svědkyně potvrdila, údaje, které uvedla k dotazům, zařadila do odpovídajícího časového rámce, uvedla, že v podstatě šlo ze strany obžalovaného, kterého si jinak cenila jako řádného otce svých dětí, o nepřetržité jednání, k němuž docházelo ve vlnách, které zahrnovaly agresivitu, citové vydírání a výhrůžky, a pokud obžalovaný v mezidobí společnou domácnost vždy na krátkou dobu opustil, pak ji kontroloval, monitoroval (je možno připomenout, že poškozená již v řízení před prvním soudem a v přípravném řízení hovořila dokonce i o svém odposlouchávání, což potvrdila jedna ze slyšených svědkyň), dožadoval se kontaktu všemi možnými způsoby a prosil, aby ho vzala zpět, k čemuž pak až na poslední případ přistoupila proto, aby jednak jeho intenzivní jednání přerušila, jednak aby zachovala rodinu (i v kontextu s tím svědkyně stále opakovala, že obžalovaný byl dobrým otcem). Popisovala naprosto přesvědčivě, z jakých nepodložených důvodů vyvolával obžalovaný hádky, jak se snažila vše,

včetně intimního života, řešit tak, aby se chovala preventivně, resp. „aby byl klid“ (na tomto místě je nutno uvést, že již v řízení před okresním soudem svědkyně sdělila, že pokud měla intimní styky s obžalovaným poté, co opustil společnou domácnost v lednu roku 2016, chovala se účelově, aby zabránila jeho návštěvě v domě a on neměl důvod ji vyhledávat). Prokázáno rovněž bylo, že obžalovaný na ni působil, kromě ponižování a pomlouvání před rodinou a přáteli, celou škálou pohrůzek při demonstraci svých možností i známostí a posiloval v ní pocit naprosté bezmoci a také toho, že se vlastně nemá, kam obrátit. *Svědkyně opět vypovídala zcela konzistentním způsobem, ani odvolací soud z jejího projevu, chování a postoje nezjistil nic, co by ho vůbec mohlo vést k závěrům o její nevěrohodnosti, když pokud by bylo možno hovořit o jakékoli v úvahu připadající motivaci poškozené k nepravdivému očerňování obžalovaného, ta se - vyjma nepotvrzených východisek vyplývajících pouze z obhajoby obžalovaného - v podstatě nenabízí, a to ani z toho, co odvolací soud zjistil ze spisu Okresního soudu v Kladně, sp. zn. 42P 223/2017. Právní kroky dotýkající se péče o dvojčata A■■■■ a A■■■■ totiž začaly být činěny až v souvislosti s nyní projednávanou kauzou, obžalovaný byl v rozhodné době z domu, jehož nebyl vlastníkem, odstěhován a nebylo zjištěno, že by aktuálně a konkrétně řešil majetkového vyrovnání a současně je zřejmé, že poškozená byla schopna své děti sama zabezpečit. *Také odvolací soud dospěl k přesvědčení, že poškozená byla k oznámení nejen předchozího dlouhodobého, ale také dalšího následného, chování obžalovaného v podstatě donucena poté, co začala mít zcela nekontrolované obavy, s nimiž si již nevěděla rady a nedokázala se s nimi nijak vypořádat.**

Pokud obžalovaný stavěl poškozenou do světla alkoholicky závislé osoby, pak svědkyně, jimž okresní soud zjevně uvěřil, uvedené – až na krátkou dobu kolem úmrtí její matky, avšak ani tehdy se podle popisu nejednalo o opijení – zcela vyloučily, a pokud byl v odvolacím řízení vyslechnut opakovaně znalec MUDr. Žukov a nad rámec dokazování prvním soudem také znalec PhDr. Ptáček, pak jednak bylo bezpečně objasněno, že údaje o možném abusu alkoholu znalci čerpali ze spisu, konkrétně z výpovědi obžalovaného, jednak především sami žádné takové známky na osobě a osobnosti poškozené nezjistili. To vše v situaci, kdy je na první pohled zřejmé, že poškozená docházela a dochází pravidelně do zaměstnání, vykonává náročnou práci a současně se řádně věnuje péči o děti (včetně toho, že běžně řídila motorové vozidlo, také to ze spisu vyplývá).

Jestliže byla její osobnost původně vylíčena v posudku jako do jisté míry emočně labilní, pak bylo nyní objasněno, že znalci nemohli určit původ lability a stejně tak nemohli vyloučit, že souvisí až s patologií vzájemného soužití s obžalovaným. Jestliže byli znalci konfrontováni s tím, jak svědkyně popisovaly změny především v osobnosti poškozené v průběhu soužití s obžalovaným, pak připustili, že labilita může souviset s okolnostmi vzájemného soužití a kontaktu s obžalovaným, když současně znalec Ptáček upřesnil, že *pokud jde o známky tzv. syndromu týrané osoby, které poškozená vykazovala, nelze sice přesně určit jejich příčinu, ale pokud by bylo týrání prokázáno, pak by je bylo možno právě k tomu vázat* (znalec Ptáček tak v podstatě potvrdil své odborné vyjádření, které poskytl v samotném počátku trestního řízení poté, co poškozenou vyšetřil, a jímž odvolací soud provedl důkaz – viz čl. 117 spisu).

Na základě toho tedy také odvolací soud mohl považovat výpověď svědkyně a poškozené v jedné osobě P■■■■ H■■■■ za zcela věrohodnou a takovou, která dobře zapadá do důkazů, jimž uvěřil okresní soud. Tomu je nutno vytknout, že byl z důvodů rozporů, četl původní výpověď svědkyně T■■■■, která na první pohled také podporuje

výpověď poškozené, nesdělil výslovně, ke které variantě výpovědi této svědkyně se přiklonil. Odvolací soud v tomto ohledu doplnil dokazování o listiny zachycující vzájemnou komunikaci mezi obžalovaným a touto svědkyní, resp. zjistil i to, že obžalovaný jí přeposílal zprávy, které dostal od poškozené. Z nich je zřejmé, že svědkyně byla s obžalovaným v blízkých vztazích a evidentně by neměla mít zájem na jeho nepravdivém očerňování. Přesto vypovídala v přípravném řízení tak, jak vypovídala. To však pouze na okraj a pro úplnost, když pochybení okresního soudu v tomto ohledu dotýkající se nedostatečného hodnocení variability výpovědi této svědkyně, nemohlo samo o sobě komplexní stav projednávané věci jakkoli výrazněji ovlivnit.

Pokud odvolací soud provedl důkaz také SMS zprávami, které byly již v přípravném řízení založeny do spisu (viz čl. 30 – 41, jakož i str. 48 spisu), pak z nich lze – kromě jiného (viz také bod 3/ výroku o vině) zjistit, že již v dubnu 2016 hovoří poškozená „o tom, že nemůže říct jeho matce, co jí obžalovaný celá ta léta dělal, když z některých jeho reakcí je poměrně dobře možno vysledovat skutečně hanlivý přístup k jejímu původu, „její krvi,“ rodině atd., což opět zapadá do toho, co ona sama v tomto ohledu líčila. Je rovněž zřejmé, že obžalovaným bylo různě naznačováno, že by mu mohla a měla být nevěrná, resp. mít jiného muže atd. Také to má dokreslující význam.

Okresní soud tedy podle názoru odvolacího soudu nepochybil, pokud se rozhodl uvěřit poškozené ve vylíčení skutkového děje v **bodě 1/**, který se dotýkal okolností vzájemného soužití s obžalovaným od roku 2011 až do ledna roku 2016, včetně významnějšího fyzického ataku, který byl šetřen policií (odvolací soud zopakoval důkaz listinami, které se uvedeného dotýkají, když je zcela nerozhodné, že na poškozené neměly být zjištěny zjevné známky fyzického násilí, a proto také nebyl důvod vyžadovat obžalovaným požadovanou lékařskou zprávu). Obdobnému konfliktu byla přítomna svědkyně K [REDAKCE], přičemž o fyzickém napadení poškozené v roce 2011 věděla nejméně také její sestra svědkyně K [REDAKCE] (a podle ní i další členové rodiny). Pochybnosti pak nemohly být ani o tom, že obžalovaný poškozené hrubě nadával, ponižoval a pomlouval ji před rodinou, ukazoval její nahou fotografii, kterou opatřil, nepřiměřeně na ni žáril, sledoval její pohyb, sledoval ji i v zaměstnání, nepřiměřeně často jí telefonoval, a to způsobem, který výrazně zarážel například svědkyni B [REDAKCE]. Také té zjevně neměl důvod prvý soud nevěřit, stejně jako nejméně i další na věci zcela nezúčastněné svědkyni P [REDAKCE] a pak také svědkyním, které byly s poškozenou v dlouhodobém kontaktu a dobře ji znaly a které byly – i každá v jiném období - o chování obžalovaného průběžně informovány nejen od poškozené, ale některým jeho součastem byly i přítomny, K [REDAKCE] a K [REDAKCE]. Okresní soud pak mohl dovodit i to, že obžalovaný, pokud jde o intimní soužití, činil na poškozenou nepřiměřený nátlak, vyvolával celou řadu konfliktů a hádek, když také o okolnostech toho, že na ní obžalovaný vykonal pohlavní styk poté, co ji omámil blíže nezjištěnou látkou, byly průběžně informovány další osoby (včetně svědkyně T [REDAKCE]) a je tedy opět zcela nerozhodné, že se poškozená nerozhodla k tomu, aby věc oficiálně oznámila a podrobila se lékařskému vyšetření. Ostatně i to zcela relevantním a pochopitelným způsobem vysvětlila. Poškozená pak opakovaně potvrdila, že obžalovaný neustále zdůrazňoval, jaké má kontakty (jako bývalý policista) a vyhrožoval jí i tím, že přijde o zaměstnání, bude bez příjmu atd., když ji opakovaně vydíral, vyhrožoval a působil na její osobu tím, že spáchá sebevraždu a konkrétně po ní například v noci požadoval, aby ho zastřelila apod. (v tomto ohledu je pak rovněž logicky odůvodněno s odkazem na paralelní trestní stíhání obžalovaného, že ten mít střelnou zbraň mohl, resp. konkrétní zbraň bez povolení držel, a pokud by se nejednalo o zbraň totožnou, ale snad pouze o jakousi

obžalovaným tvrzenou maketu, pak by to na uvedeném jednak nemohlo něco změnit, jednak si lze stěží představit i to, že by obžalovaný žádal poškozenou o zastřelení maketou zbraně, o které by snad poškozená měla vědět, že není střelnou zbraní, také tato obhajoba je na hranici elementární logiky). Za zcela irrelevantní je pak nutno považovat v tomto ohledu námitku v podaném odvolání, že rekognice zbraně nebyla úkonem procesním, a to již na to, že tento úkon přípravného řízení nevedl v otázce znovupoznání zbraně k relevantním výsledkům. Navíc o všem vypovídala poškozená i před odvolacím soudem velice podrobně, když také jednoznačně vyjádřila, že vlastně šlo o jednání, kterým bylo působoeno na její osobu opakovaně, bylo téměř nepřetržité a výrazně ovlivňující kvalitu jejího života, tedy o jednání, které logicky musela vnímat jako velice úkorné. Pokud byli v odvolacím řízení znalci Žukov a Ptáček konfrontováni s tím, co o změnách osoby poškozené v průběhu společného života s obžalovaným řekly právě svědkyně K. [redacted] a K. [redacted], pak i s ohledem na zjištěnou ambivalenci jejího postoje k událostem, které by běžně nemohly být jinou osobou akceptovány, je možno hovořit o přítomnosti znaků syndromu týrané osoby, a to i v případě určité emocionální predispozice. Svůj stav poškozená přehledně a logicky popsala, včetně toho, jakým způsobem poté přistupovala k jeho zlepšení, aniž by se podrobila delšímu léčení či medikaci. Také to bylo opět zcela logické a uvěřitelné, odvolací soud neměl důvod hodnotit výpověď svědkyně odlišně od okresního soudu, když pokud provedl důkaz zprávou z intervenčního centra, pak je sice zřejmé, že byly řešeny především jiné problémy vzájemného soužití (vyjma již zmíněného fyzického napadení v dubnu roku 2011), avšak ani z toho nelze dovodit, že by poškozená nyní obžalovaného nepravdivě očerňovala, neboť je zřejmé, že se odhodlala k oznámení a popisu všech okolností jednání otce svých dětí při vzájemném soužití, a také následně, až v konečné fázi, kdy již měla z jeho osoby takové obavy, které nemohla zvládnout. Pokud tedy byl v odvolacím řízení navrhován výslech PhDr. L. [redacted] a MUDr. A. [redacted], jednalo se již s ohledem na to, že osoba poškozené byla pečlivě zkoumána znalecky, nic nenasvědčovalo její nevěrohodnosti a nebyla zjištěna ani reálná motivace k nepravdivému očerňování obžalovaného, o důkazy, u nichž ani nebylo možno předpokládat, že by mohly důkazní stav věci ovlivnit.

Ze stejných důvodů pak byl zamítnut důkaz výslechem svědka K. [redacted] T. [redacted], dalšími kopiemi zpráv psaných poškozenou obžalovanému, jakož i výslechem ošetřujícího lékaře dětí A. [redacted] a A. [redacted], který se ostatně k řádné péči otce o děti již písemně vyjádřil (a není důvod o tom ani pochybovat), přičemž odvolací soud založená čestná prohlášení i dalších osob, včetně těch, které obžalovaný požadoval vyslechnout, konkrétně G. [redacted] A. [redacted], která měla s poškozenou jednat až v průběhu trestního řízení, a S. [redacted] H. [redacted], matky obžalovaného, která logicky musela mít informace pouze od svého syna a jak to vyplývá ze shora popsané SMS zprávy o dlouhodobém špatném chování svého syna vůči poškozené informována původně nebyla, přečetl, když z uvedených důvodů by výslech jmenovaných nemohl nic objasnit k okolnostem toho, co se mělo v předchozí době dít a stěží by to mohlo zásadním způsobem zvrátit i závěry o věrohodnosti poškozené. Pokud jde o prvou jmenovanou svědkyni, pak je možno navíc připomenout, že se jedná o osobu, která je společně s obžalovaným stíhána v paralelně vedené trestní věci u Obvodního soudu pro Prahu 6.

Navrhováno bylo také, aby byl proveden důkaz záznamy odposlechů pořízenými právě ve věci Obvodního soudu pro Prahu 6 a v této souvislosti i výslechem soudkyně JUDr. Kohoutkové, když podle obžalovaného měly zaznít i obžalovaným interpretované intimní návrhy ze strany poškozené právě ve sledovaném období. Jednak je třeba uvést, že

uvedené odposlechy byly cíleny na zcela jiný charakter jednání a soukromé nesouvisející zachycené hovory měly být zničeny, a především vyloučeny z dokazování, jednak poškozená sama připustila, že se k obžalovanému chovala účelově, a to i po ukončení vzájemného soužití, aby se vyhnula agresivním a obdobným projevům jeho chování a současně se snažila zachovat rodinu (sama připustila, že mu navrhla určitou frekvenci a pravidelnost v pohlavním životě, byť již měla s intimním životem s obžalovaným po svém fyzickém napadení velké problémy, jen aby zamezila souvisejícím atakům na svou osobu). Tedy i tento důkazní návrh byl jako nadbytečný zamítnut, neboť bylo zřejmé, že soud měl dostatek podkladů proto, aby mohl ve věci rozhodnout a navíc tento důkaz by mohl opět stěží cokoli v důkazním stavu věci změnit a obdobná situace se dotýkala čtení dopisů obžalovaného dcerám z věznice, jakož i videozáznamu, kde si nahrával své dcery přítom, když jim sděloval, že se s jejich matkou rozchází.

Pokud jde o další související východiska posuzování jednání obžalovaného v bodě 1/ výroku o vině, pak je možno pro stručnost odkázat i na další část tohoto rozhodnutí, které se dotýká významných zjištěných aspektů zjištěného jednání pro účely posouzení věci po stránce právní. Výrok o vině v tomto bodě nemohl obstát pouze proto, že bylo třeba výrok do jisté míry upřesnit, odvolací soud k tomu mohl po provedeném dokazování přistoupit, a to v souvislosti s tím, co sám od poškozené zjistil tak, aby byl skutek, co nejpečlivěji popsán, a to v zásadě nikterak významnému, vyjma vyjádření, že obžalovaný musel dát obluzující látku poškozené do pití (jinou možnost poškozená při výslechu v řízení před odvolacím soudem jednoznačně vyloučila), na což pak poškozená reagovala tím, že si průběžně hlídala, co pije, aby se to neopakovalo. V závěru této části výroku o vině pak odvolací soud ve shodě s okresním soudem (a opět s výpovědí poškozené) vyjádřil, že obžalovaný poškozenou vulgárně slovně napadal v několika případech i před nezletilými dětmi, které jejich matka vykazovala do jiných prostor, aby nebyly přítomny dalšímu obdobnému chování (viz také výpověď nezletilé A■■■■, k níž evidentně přihlédl již okresní soud a která uvedené rovněž dobře dokresluje). Nově bylo popsáno i to, že poškozená vlivem jednání obžalovaného žila v permanentním stresu, nalézala se v nepříznivém psychickém stavu, trpěla nespavostí, strachem, cítila se ponížena, utrpělo její sebevědomí, měla obavy z budoucnosti, o svou práci, rodinu, a uvedené se pak projevovalo i v jejím pracovním životě v tom směru, že jí kolegové navrhovali, aby vyhledala odbornou pomoc. Odvolací soud tak i v kontextu se znaleckými závěry vyjádřil, že uvedené projevy byly v tomto případě těmi, o nichž je možno hovořit v rámci tzv. syndromu týrané osoby, které byly ve znaleckém posudku přesně popsány a jejichž existenci především znalec Ptáček připustil.

Poškozená pak byla velice podrobně vyslýchána **k bodu 2/**, který okresní soud ve výroku o vině popsal v zásadě v intencích toho, co uvedla poškozená v přípravném řízení, aniž by v hlavním líčení její výpověď zazněla v této podobě či byla případně přečtena. V řízení před odvolacím soudem pak svědkyně popsala jednání obžalovaného ve shodě se svou původní výpovědí, když je možno se pouze domnívat, že v řízení před okresním soudem nebyla důsledně vedena k tomu, aby se k jednotlivým z hlediska popisu skutku a i z hlediska právního posouzení jednání obžalovaného podrobněji vyjádřila, tj. její výpověď nebyla v hlavním líčení odlišná, ale neobsahovala všechny pro posouzení viny obžalovaného relevantní údaje a okresní soud se s tím evidentně spokojil. Odvolací soud však opět po provedeném dokazování neměl pochyby o tom, jakým způsobem obžalovaný násilně působil na osobu poškozené za účelem získání její pozornosti, ovlivňování jejího pohybu, nasednutí do vozu, poslouchání jeho sdělení, včetně najíždění vozidlem na ni, které pak vyvrcholilo

jejím ukrytím v restauračním zařízení a nakonec i útekem do obydlí svědkyně B [REDACTED]. Na tom nemůže nic změnit ani to, zda obsluhující z příslušného restauračního zařízení považoval poškozenou za rozrušenou nebo za udýchanou, jak to opakovaně obžalovaný uplatňoval, ani to, kdy k tomu mělo přesně dojít, kdy mohlo být nasněženo atd. Také v tomto směru je možno odkázat na to, co bude dále uvedeno z hlediska okolností významných pro právní posouzení věci. Také výrok o vině v bodě 2/ nemohl obstát pouze s ohledem na to, že se odvolací soud rozhodl také v tomto směru popis skutku více upřesnit opět v intencích výpovědi poškozené.

Asi nejzásadněji byl změněn popis skutku **v bodě 3/**, kdy odvolací soud poté, co zopakoval důkaz zprávou, která byla ve výroku o vině citována pouze z části a také dalšími souvisejícími zprávami, včetně MMS, výrok doplnil především o celé znění SMS zprávy, která bylo považována za výhrůžnou. Avšak ani poté, co zopakoval důkaz touto zprávou, i s ohledem na další zprávy z uvedeného období, nemohl dospět k jiným závěrům, než které učinil okresní soud ohledně toho, že se fakticky jedná o vyhrožování ze strany obžalovaného, který si byl dobře vědom toho, jak budou zprávy na poškozenou působit, včetně toho, že ji krátce před tím musel i sledovat, neboť v jedné SMS zprávě popisuje, co konkrétně poškozená na dvorku dělá. Sama poškozená uvedla, že měla obavu z toho, že obžalovaný může ublížit na životě či zdraví jí i dětem, když strach měla i z toho, že ublíží jejímu bratrovi v práci, stejně jako vždy vyhrožoval jí. SMS zprávy v kombinaci s MMS zprávami vnímala jako jednoznačně výhrůžné právě při znalosti konsekvencí předchozího chování obžalovaného. Tedy obavy měla i z toho, že jí a její rodině bude způsobena jiná závažná újma. Odvolací soud proto sice ocitoval ve výroku celou SMS zprávu na čl. 48 p.v., ale současně ji jako okresní soud zasadil do rámce dalšího sdělení, že by „poškozená mohla mít takové problémy, že by je nerozdýchala.“ Na čl. 40 je sdělení, že za to, jak s ním mluví „před holkama“ jí to velice dobře vrátí, má si to zapamatovat, a v této souvislosti, zda tam chce mít zítra návštěvu, přičemž tato zpráva z 2. 5. 2016, tj. krátce před zprávami, které jsou popsány ve výroku o vině, je zakončena větou „měj se, ráno tam jsou.“ Odvolací soud se pochopitelně zabýval tím, do jaké míry mohly být vnímány zprávy z hlediska poškozené jako výhrůžnější, než tomu mohlo být v obecné rovině a dospěl k přesvědčení, že pokud je prokázáno jednání v bodě 1/ i 2/ a poškozená byla často vystavena obdobnému jednání i výhrůžného charakteru ze strany obžalovaného, pak si právě toho musel být obžalovaný při formulaci svých zpráv dobře vědom, včetně toho, jak budou na jeho ženu působit. Tudíž logicky nemohlo jít o jednání méně závažné, ale o takové, které je nutno vnímat jako způsobilé výhrůžky. Ve výroku o vině pak bylo vyjádřeno, že poškozená se bála především o svůj život a život svých dětí, nicméně výslovná výhrůžka v tomto ohledu v SMS zprávách nezazněla. Pokud tedy byly uvedené zprávy začleněny do rámce předchozího prokazaného jednání obžalovaného, dospěl odvolací soud k závěru, že v jeho prospěch je nutno hovořit o pohrůžce jinou těžkou újmou dotýkající se základních hodnot života poškozené a její rodiny. Také v tomto ohledu je pak možno odkázat na to, co je dále uvedeno v pasáži dotýkající se právního posouzení jednání obžalovaného níže.

Již jen ze shora uvedeného vyplývá, že odvolací soud se musel s prvním soudem zcela ztotožnit **v právní kvalifikaci** takto prokazaného jednání obžalovaného v bodě 1/ především jako zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, neboť je zřejmé, že poškozená byla dlouhodobě podrobena psychickému a až na výjimku (viz událost z dubna roku 2011) také méně závažnému fyzickému nátlaku ze strany obžalovaného, a to v podstatě opakovaně a až na krátká období, kdy se obžalovaný

odstěhoval (nicméně v této souvislosti vyvíjel ještě větší tlak na poškozenou, aby se mohl do obydlí vrátit) nepřetržitě. Nyní již nebyly pochybnosti o tom, že k takto intenzivnímu jednání docházelo skutečně již (nejméně) od roku 2011, a to především v souvislosti s tím, že poškozená začala chodit do práce a svým způsobem se tak vymkla bezvýhradnému ovládnutí obžalovaným, když – jak to bylo již shora popsáno – jí obžalovaný hrubě nadával (viz také její výpověď v řízení před odvolacím soudem), ponižoval ji, přičemž v této souvislosti také pomlouval poškozenou před její rodinou i přáteli, uváděl o ní, že je alkoholička, ukazoval jim zcela nevhodné vyobrazení poškozené bez oblečení a v ponižující poloze, vyhrožoval jí ztrátou zaměstnání, později i ztrátou dětí, neustále ji popsanými způsoby pronásledoval a hlídal, nepodloženě na ni žárlil, přičemž současně poškozené avizoval, že pokud by chtěla cokoli řešit, pak on má jako bývalý příslušník policie všude známé, což pak v některých případech také demonstroval, resp. svědkyni bylo zřejmé, že uvedené kontakty má. Pokud jde o zmíněné fyzické ataky, pak jeden z mírnějších zaznamenala svědkyně K. [REDAKCE], ten nejintenzivnější byl poškozenou již v dubnu 2011 nahlášen policii, když shora bylo rovněž popsáno, že ani odvolací soud neměl důvod svědkyni nevěřit, že s ní obžalovaný opakovaně cloumal právě při incidentech, které fakticky a opakovaně bezdůvodně vyvolával. Do rámce tohoto chování obžalovaného při soužití s poškozenou pak zapadá i incident spočívající v tom, že jí v noci vložil do ruky zbraň a požadoval, aby ho zastřelila a prokázáno bylo rovněž, že opakovaně vyhrožoval sebevraždou, byť zpravidla nebylo možno hovořit ani o tom, že by jeho jednání dospělo až do fáze tzv. demonstrativní sebevraždy (viz výpověď znalce Klose ve veřejném zasedání o odvolání). I tato tvrzení tak měla být nátlakem na poškozenou, aby se zcela podrobila jím stanoveným pravidlům společného života, včetně neustále zdůrazňovaných požadavků na intimní soužití pouze podle představ obžalovaného, a to způsobem opět – jak svědkyně přesvědčivě uvedla a ani odvolací soud jí neměl důvod nevěřit – velice intenzivním a zatěžujícím. Již jen uvedené objektivně musela svědkyně považovat za hrubé příkoří, muselo to výrazně ovlivňovat kvalitu jejího života, když to se odrazilo objektivně v tom, jak změnu osoby a osobnosti poškozené popisovaly svědkyně K. [REDAKCE], K. [REDAKCE] a pokud jde o psychický stav v poslední době i svědkyně P. [REDAKCE]. Nebyl důvod nevěřit i v tom, že se nakonec obávala o ztrátu všech základních životních hodnot, cítila se ponížena, výrazně utrpělo její sebevědomí, přičemž na jedné straně se snažila udržet rodinu, obžalovaného – a to vyplynulo i z její výpovědi v řízení před odvolacím soudem – cítila jako otce svých dětí, když současně s ohledem na charakter jeho výhrůžek se obávala věc řešit radikálnější způsobem. Ambivalence pocitů, která je jedním ze znaků tolik diskutovaného syndromu týrané osoby, je v jejím případě nepochybně dána, stejně jako změny osobnosti, o nichž hovoří svědkyně a které znalci původně nemohli jednoznačně do rámce uvedeného pojmu zařadit. Pokud však „oběť“ byla pod neustálým tlakem, nespala, chodila silně rozrušená i do práce, ztratila veškerou sebedůvěru a prodělala i fyzické změny, když původně se podle vyličení svědkyň jednalo o osobu veselou, sebevědomou a racionální, pak také to je nutno přičítat k tíži chování obžalovaného. V tomto ohledu je podle názoru odvolacího soudu zcela nerozhodné, že se poškozená nakonec nemusela podrobit žádné medikaci či delší a intenzivnější psychologické péči, neboť je zřejmé, že poté, co byla omezena osobní svoboda obžalovaného, došlo u svědkyně ke zmírnění obav (nicméně, jak uvedla, ne k jejich úplnému vymizení, a to i pro následné ataky ze strany obžalovaného prostřednictvím dopisů adresovaných dětem či ze strany jeho syna) a svědkyně sama započala „ozdravný“ proces jiným, pro ni vhodným způsobem (viz její vyjádření ve veřejném zasedání). Takové jednání již podle názoru odvolacího soudu znaky uvedeného trestného činu naplňují, obžalovaný poškozené po delší dobu působil (být se výslovně nejednalo o obzvláště hrubé fyzické ataky) hrubé příkoří, jeho jednání mohlo a mělo vést k její izolaci a k tomu, aby

byly všechny složky jejího života ovládány právě jeho osobou. V tomto ohledu nelze za dané konkrétní situace přeceňovat to, že jako otec se obžalovaný vždy choval řádně a pro rodinu například nakupoval či vařil. Byly tak naplněny nejen znaky základní skutkové podstaty uvedeného trestného činu, ale také s ohledem na dlouhodobost jednání obžalovaného znaky kvalifikované skutkové podstaty zmíněného zločinu. Ani v tom podle názoru odvolacího soudu žádné pochybnosti nevznikly, byť okresní soud se také na aspekty významné pro právní posouzení prokázaného jednání obžalovaného měl pečlivěji zaměřit.

Pro úplnost je možno dodat, že podle nyní již v zásadě konzistentní judikatury Nejvyššího soudu ČR (viz např. 3 Tdo 283/2017) se „týráním rozumí takové zlé nakládání s osobou blízkou žijící s pachatelem ve společném obydlí, které se vyznačuje vyšším stupněm hrubosti, necitelnosti a bezohlednosti a též určitou trvalostí, které tato osoba pociťuje jako těžké příkoří,“ a to aniž by vznikly následky na zdraví. Může se tedy jednat pouze a toliko o útrapy psychické. Právě v tomto případě dlouhodobé na sebe navazující jednání obžalovaného, který různými způsoby působil především na psychiku poškozené, jejíž sebeúctu tak významně devalvoval a vytvářel v ní pocit nesvobody a strachu, vykazuje znaky týrání. Ani v tomto ohledu se tedy odvolání obžalovaného nemohlo setkat s úspěchem.

Vše pak vyvrcholilo ve výroku o vině zaznamenanými dvěma incidenty (které ostatně také souvisí s opakovaným nátlakem obžalovaného, který pokud s ním poškozená nechtěla vést intimní život podle jeho představ, dělal jí ze života, jak sama uvádí „peklo“), kdy obžalovaný poškozenou omámil blíže nezjištěnou látkou, kterou jí mohl dát jediné do pití (ve třetím případě, který okresní soud do výroku o vině nepojal, si měla povšimnout zákalu ve skleničce vína), přičemž znalci vyjádřili, že osoba omámená pro tyto účely vhodnou látkou by mohla vnímat a pociťovat prožité způsobem, který poškozená popsala. Navíc v této souvislosti i sám obžalovaný ukazoval jejím příbuzným a dalším osobám fotografii omámené a nahé poškozené. Také to opět zapadá do rámce týrání osoby žijící ve společné domácnosti, když na rozdíl od okresního soudu má odvolací soud za to, že pokud jde o dva popsané případy znásilnění omámené poškozené, o nichž nebyl důvod (viz odůvodnění shora) v žádném případě pochybovat, nejsou s ohledem na časový odstup dvěma dílčími útoky pokračujícího zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, ale dvěma zločiny spáchanými zhruba v šestiměsíčním odstupu. Na tom však již odvolací soud pro absenci odvolání v neprospěch obžalovaného nemohl nic změnit. Pouze pro úplnost je možno připomenout, že násilím se v takovém případě podle konstantní judikatury myslí i uvedení oběti právě za účelem znásilnění do stavu, kdy se nemůže bránit (dokonce postačí i využití tohoto stavu), když také děsivé sny, které poškozenou nakonec vedly k odluce od obžalovaného, opět do uvedeného rámce dobře zapadají.

Pokud jde o skutek popsaný v bodě 2/, pak odvolací soud uzavřel, že sice nemohlo být posouzeno jako takové, které by směřovalo proti veřejnému pořádku a nemohl v něm tedy být spatřován přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, ale zcela nepochybně jím byly naplněny znaky přečinu vydírání nejméně podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, neboť obžalovaný opakovaně násilně poškozenou nutil, aby s ním hovořila, aby nasedla do vozidla a v konečné fázi, aby neodcházela, když v mezidobí ji honil zjevně ze stejných pohnutek (a současně ji tak fakticky zastrašoval, což opět zapadá do způsobu jeho obvyklého chování – viz odůvodnění shora). To by mohlo být případně posouzeno i jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, neboť v takovém případě bylo vozidlo zbraní, která měla umocnit jeho požadavky uplatňované popsaným způsobem. Na to však opět odvolací soud při absenci

odvolání v neprospěch obžalovaného nemohl nic změnit. Je nutno uvést, že v rámci základní skutkové podstaty by se pouze v obecné rovině mohlo jednat na první pohled o jednání méně závažné, nicméně jeho závažnost a dopad jsou nepochybně zvyšovány popsáním způsobem provedení, který nebyl obžalovanému přičítán k tíži při použití kvalifikované skutkové podstaty trestného činu a pak také tím, jaké již měla poškozená s obžalovaným zkušenostmi a jak se k ní v předchozí době choval.

To se ostatně dotýká i problematiky právního posouzení jednání obžalovaného v bodě 3/ jako přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku. Poté, co odvolací soud upravil skutkovou větu této části výroku o vině a zakomponoval do něj znění celé textové zprávy, která obsahuje vyjádření vůči poškozené, že „ani netuší, co jí může bouchnout pod zadkem,“ včetně vysvětlujícího dovětku, že obžalovaný „tím pochopitelně nemá na mysli nějakou třaskavinu,“ když následně ji upozorňoval na to, že by mohla mít takové problémy, které by již nerozdýchala, pak sice subjektivně bylo prokázáno, že poškozené se obávala o život a zdraví své rodiny, nicméně současně se obávala i o to, že obžalovaný život zkomplikuje nejen jí, ale také třeba jejímu bratrovi apod., včetně jejich zaměstnání, a to opět v intencích toho, čím jí v minulosti vyhrožoval. Odvolací soud dospěl k přesvědčení, že se nepochybně jedná o způsobitelné výhrůžky, a to i v kontextu s dalšími textovými zprávami, o nichž bylo shora hovořeno, když v pochybnostech ve prospěch obžalovaného, ačkoli jinak vyjádřil ve výroku o vině subjektivní obavu poškozené o život a zdraví svůj a svých dcer, dovodil, že se muselo jednat nejméně o obecně způsobitelnou pohrůžku jinou těžkou újmou, která logicky mohla vzbudit důvodnou obavu. Z hlediska formálního se s ohledem na konkrétní obsah pohrůžek, bez znalosti dalších souvislostí, muselo jednat o případ svým způsobem mezní, nicméně právě zkušenosti poškozené s obžalovaným, jeho jednáním, s jeho kontakty a také psychický stav, do něhož ji postupně dostal, společenskou škodlivost popsaného jednání nepochybně zvyšují, neboť právě tato zkušenost poškozené činila dopad pohrůžek intenzivnější. Navíc právě toho si musel být obžalovaný dobře vědom, neboť v době, kdy již neměl mít do domu obecně přístup, posílá dvě fotografie, které svědčí o tom, že uvedené nerespektuje a může se tedy kdykoli v domě objevit. To za dané situace poškozená právem vnímala jako součást blíže nespecifikované hrozby. Tedy i v tomto ohledu již okresní soud správně dovodil nástup trestní odpovědnosti obžalovaného za prokázané jednání, uznal ho vinným přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, když odvolací soud znění výroku o vině po doplněném dokazování upřesnil a kladl k tíži obžalovaného, v jeho prospěch, že poškozené vyhrožoval „pouze“ jinou těžkou újmou, kterou však právem vnímala jako natolik závažnou jako v případě ohrožení života či zdraví sebe i svých dcer, včetně újmy která jí mohla být způsobena v rámci rodinného a pracovního života, a to i dalším členům její rodiny. Tedy na uvedený případ aplikovat zásadu subsidiarity trestní represe, neboť ve světle uvedeného nemohl být posuzován jako méně společensky škodlivý.

V kontextu s tím je pak možno argumentovat i usnesením Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 3 Tdo 1360/2014, podle něž se důvodnou obavou rozumí obava objektivně způsobitelná vyvolat vyšší stupeň úzkosti nebo jiného tísnivého pocitu ze zla, kterým je na poškozeného působeno. „Musí být tedy pečlivě hodnoceno, zda v důsledku konkrétního jednání je vznik důvodné obavy reálný.“ Podle názoru odvolacího soudu byly s ohledem na shora uvedené takové podmínky právě v nyní projednávaném případě naplněny. V kontextu vzájemných vztahů nemohly být výhrůžky posouzeny jako bagatelní, ale naopak jako takové, které

zapadají do všech souvislostí jednání obžalovaného, jehož se vůči poškozené postupně dopustil a – jak to již bylo shora předesláno – toho si musel být sám dobře vědom. Výhrůžky v takovém případě ani nemusely zaznít explicitně, k jejich účinnosti stačilo, aby byly použity toliko určité náznaky, u nichž si opět musel být obžalovaný dobře vědom, jak na jeho oběť zapůsobí. Také to musel nejen okresní soud, ale rovněž soud odvolací, vzít v potaz a přičítat obžalovanému k tíži větší závažnost takto prokázané jednání.

Nově pak bylo nutno rozhodnout i o postihu obžalovaného, když nezbylo než konstatovat, že okresní soud uložil obžalovanému především již jen s ohledem na charakter jednání popsaného v bodě 1/, které bylo kvalifikováno jako jeden zločin a jeden zvlášť závažný zločin (být se fakticky mělo jednat, jak to již bylo výše uvedeno, o dva zvlášť závažné zločiny znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a/ tr. zákoníku) s přihlédnutím k anamnéze organického psychosyndromu, jehož přítomnost a důsledky na ovládací a rozpoznávací schopnosti obžalovaného okresní soud správně uvádí na straně 19/ nahoře rozsudku, **trest** na první pohled nepřiměřeně mírný. Týrání matky svých dětí ve společné domácnosti se obžalovaný dopouštěl po skutečně dlouhou dobu a způsobem, který nepochybně musí posilovat závěry o závažnosti jeho jednání, navíc ji v uvedené době dvakrát znásilnil poté, co jí plánovitě uvedl do stavu, kdy se nemohla bránit. Pokud tedy okresní soud uložil dosud bezúhonnému obžalovanému, navíc, souhrnný trest odnětí svobody i za další sbíhající méně závažný přečin, jímž byl uznán vinným ve výroku citovaným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 a také za přečiny popsané v bodě 2/ a 3/, pouze v jedné třetině zákonné trestní sazby v § 185 odst. 2 tr. zákoníku v rozpětí od dvou do deseti let, v trvání čtyř let, pak takový trest zjevně neodpovídá ani charakteru ani závažnosti jeho jednání a současně do jisté míry hrubě přeceňuje zjištění dotýkající se jeho duševního stavu. Na tom však již odvolací soud při absenci odvolání obžalovaného v jeho neprospěch nemohl nic změnit, když mu nezbylo než aby – poté, co ve prospěch obžalovaného modifikoval pouze právní posouzení jednání v bodě 2/ a vypustil právní kvalifikaci přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku – ještě výměru trestu odnětí svobody přiměřeně snížil. Vzhledem k tomu, že se mělo jednat o přečin méně závažný a vzhledem k tomu, že zcela jednoznačně byly dány podmínky pro upřednostnění represivní složky trestu, uložil odvolací soud obžalovanému souhrnný trest odnětí svobody v trvání 46 měsíců, pro jehož výkon ho zařadil v souladu s novelizovaným ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Jiný důvod pro jakékoli jiné zvýhodnění postavení obžalovaného v nyní projednávané věci objektivně nezjistil.

Z předchozího rozsudku byl převzat výrok o trestu propadnutí věci, konkrétně ve výroku specifikované střelné zbraně s příslušenstvím, a to s ohledem na nezbytnost postupovat podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku, což se pochopitelně dotýká i zrušující části ohledně výroku o trestu, který byl uložen za trestnou činnost sbíhající.

Stejně jako okresní soud pak odvolací soud v souladu se znaleckými závěry uložil obžalovanému ochranné opatření, a to v intencích ustanovení § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, neboť mohl reálně vycházet z toho, že obžalovaný v průběhu uvedené doby kombinoval alkohol s léky ovlivňujícími jeho duševní stav, musel si být vědom toho, že se jedná o postup zcela nepřijatelný, a pokud byl u něj zjištěn organický psychosyndrom, pak by

měl právě při ambulantním psychiatrickém léčení získat na uvedený stav nejméně náhled a případně být kontrolován při používání předepsané medikace.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek **p ř í p u s t n ý .**

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat **d o v o l á n í** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

V Praze dne 2. listopadu 2017

Mgr. Radmila Svatoňová v. r.
předsedkyně senátu

*Za správnost vyhotovení:
Drahomíra Špičková*